

[C. F. Sørensen.]

enstemmigt vedtagne Forslag blev altsaa foretaget her i Landstinget i Oktober 1926, men Sagen blev ikke behandlet færdig i Udvalget. I næste Rigsdagssamling, 1927—28, blev Lovforslaget paa ny fremsat og en ny Førstebehandling paabegyndt med derpaa følgende Udvalg, og den 4. April 1928, altsaa ved Rigsdagssamlingens Slutning, blev der afgivet en Beretning til Tinget, hvori Udvalgets Formand, altsaa en Venstremand, siger, at man har gennemdrøftet Forslagets forskellige Bestemmelser uden at naa til noget Resultat. Det var altsaa saa langt fremme som i April 1928, 2 Aar efter, at Landstinget havde modtaget Forslaget fra Folketinget som enstemmigt vedtaget. Velvillie, Hurtighed! Ja, ærede Medlemmer af Partiet Venstre maa ikke forarges over, at vi bliver betænkelige, at vi bliver noget vemodigt stemt, naar vi hører Tale om Velvillie og Hurtighed. Sagligheden, den kender vi. Venstres ærede Ordfører, det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), nævnte ogsaa nu Saglighed paa en saadan Maade og i et saadant Tonefald, at i alt Fald jeg blev betænkelig og forskrækket over Grundigheden og Sagligheden, som endnu var nødvendig til dette saa ofte gennearbejdede Forslag. Vi kender ogsaa den — forhaabentlig da — allersidste Fase i Sagens Historie: Lovforslaget blev nu atter forelagt i Folketinget den 15. Januar i Aar og blev atter enstemmigt vedtaget. Det er altsaa nu anden Gang, det høje Landsting faar et Banklovforslag sendt over fra Folketinget enstemmigt vedtaget.

Vi staar nu i en Situation, hvor jeg, med alt hvad der er gaaet forud, ganske naturligt maa spørge mig selv — og jeg vil ogsaa gerne spørge andre, der er klogere end jeg —: Hvad skal der nu ske? Venstres ærede Ordfører talte noget om Udvalg, om en nøjere Gennemgang. Det var det, der, som jeg sagde før, gjorde mig bange. Jeg mente, dette Forslag var saa godt kendt, hver enkelt Paragraf tidligere gennemdrøftet, med Ændringer fra det andet høje Ting, der er let overskuelige, at det var meget let at komme til Ende med. Jeg skal derfor tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Der møder ingen Sejherre med dette Forslag, der møder ingen besejrede. Jeg tror, der er handlet og

forhandlet loyalt fra alle Sider for nu endelig at naa til et Resultat, som baade Erhvervslivet og Rigsdagen kan være bekendt. Der er arbejdet paa Sagen noget længe, men saa er der ogsaa naaet et Resultat, som, selv om vi ikke alle er tilfredse — for det er vi jo ikke —, er det meste, der kunde bringes ud af Forhandlingerne, en Banklov, som vi maa skønne, at Erhvervslivet kan arbejde med paa tilfredsstillende Maade. Jeg anbefaler trods det mørke Syn, jeg har faaet paa Sagens Behandling, dette Lovforslag til rigtig alvorlig Velvillie.

Lange: Det foreliggende Forslag bærer i høj Grad Præg af at være Resultatet af et Kompromis — man maatte maaske rettere sige en Række Kompromisser —, og det er jo naturligt, da man vel nu fra alle Sider ønsker at faa en Ende paa Forhandlingerne om en ny Banklov og endelig faa Ro om dette Spørgsmaal. Et saadant Ønske næres sikkert i lige saa høj Grad hos Banker og Erhvervslivet som af Lovgivningsmagten og maa vel være Forklaringen paa, at man efterhaanden fra saa godt som alle Sider samles om et Forslag, der dog neppe helt tilfredsstillende til nogen Side, og som indeholder en Del Bestemmelser af tvivlsom Værdi. Mit Parti nærer da ogsaa et saadant Ønske, selv om vi kunde ønske enkelte Ændringer i Forslaget.

Det foreliggende Forslags Bestemmelser er ikke meget afvigende fra dem, der fandtes i det Forslag, man tidligere fra alle Partiers Side samledes om i det andet høje Ting, men vi er alligevel tilfredse med, at Spørgsmaalet har været behandlet i et sagkyndigt Udvalg, bl. a. bestaaende af Repræsentanter for Bankerne og Erhvervslivet. Det betyder naturligvis meget, at disse har sluttet sig til Forslaget, og fra mit Partis Side har man da ogsaa allerede i 1923 og 1924 rejst Kravet om en saadan sagkyndig Behandling af Forslaget som noget, vi maatte anse for ganske naturligt.

Her paa Rigsdagen har Drøftelser af Banklovforslaget nu fundet Sted saa ofte i de sidste Aar, at man vanskeligt kan undgaa Gentagelser, vanskeligt kan føre nye Argumenter frem. Jeg skal derfor afholde mig fra at gaa dybere ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men skal kun kort